

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Dilingæ, 1686

I. Meditatio: Comparatio Religiosi cum Filio prodigo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60052)

MEDITATIO I.

De comparatione Religiosi cum Filio prodigo.

Suadet S. P. adhibere talia Exempla, & comparationes, ad contemptum nostri inducentes, dum in Hebdom. 1. *Exercit. 2. p. 3.* ait: *Tertium est, considerare meipsum, quisnam, aut qualis sim, additis exemplis, quæ me in majorem mei contemptum trahant.*

Oratio præparat. & PRÆLUD. I. ut sup.

PRÆLUD. II. Pete à Deo gratiam, redendi cum filio prodigo in gratiam ejus.

PUNCTUM I. Audi relatam à Christo Domino Historiam de Filio prodigo, *Luce 15.* qui acceptâ portione Substantiæ hæreditariæ, & charum Parentem, & domum opulentam deserens, abiit in regionem longinquam, frena cupiditatibus laxavit, & omnia abligurivit, cum dedecore inprimis Patris sui, deinde cum ingenti damno & extrema pauperie sua. Audiens historiam hanc, agnosce, in ea te esse adumbratum; per ingressum Religionis factus es specialiter Filius magni Patris, Domini Dei, frater autem Jesu Christi; accepisti jus ad cœlestem hæreditatem propterea, quia reliqueras omnia; dedit tibi Pater cœlestis portionem substantiæ, tot nempe dona supernaturalia,

C

præ-

præsertim donum Religiosi fervoris, promptitudinis ad serviendum Deo, contemptus specialis omnium vanitatum, atque observantia omnium Regularum, &c. Tu autem quid? dum adhuc esses parvulus, ac Novitius, vivebas ferventer, tanquam Angelus; sed vix ad Collegia, ad studia es egressus, & ecce, ab illo fervore, devotione, Religiositate, longè abiisti, sæcularismum didicisti, & fortè gratiam Dei (consule conscientiam) dilapidasti; vanitatibus, & speciositatibus adhæcisti; videri, audiri, laudari appetens, contemptum fugiens. O mi Religiose, quò devenisti?

II. Audi continuationem hujus Historiæ: devenerat ille Filius ad tantas angustias, ut pasceret porcos, & cuperet satiari de filiquis eorum, sed à porcis ipsis repellebatur. Interim venit illi in mentem paterna domus, venit in mentem optimus Pater, tum ille lacrymabundus: *quanti, inquit, mercenarii in domo Patris mei abundant panibus, & ego hic fame pereo! Vadam ad Patrem meum, & dicam: Pater! peccavi in cælum, & coram te, jam non sum dignus vocari filius tuus: fac me sicut unum de mercenariis tuis.* Audiens hæc, vide, te esse expressum: eò miser devenisti, ut tibi subtraxerit Deus consolationes, tanquam cibos spirituales, nec sentias gustum in meditationibus, & examinibus, emendicetque

sola-

solatiola à creaturis, conversando cum externis, curiositati indulgendo, &c. ita ut ipsis externis exosus sis. Ah! sis utinam felix, sicut filius prodigus! utinam velis reverti ad patrem tuum! apud quem homines sæculares habent, quo alantur ad vitam æternam: redi ergo, redi ad primum Novitiatus fervorem, projice filiquas, relinque porcos, &c.

III. Audi ex ore Christi finem hujus Historiæ, quomodo Filium hunc prodigum reducem Pater susceperit, amplexatus sit, vitulò saginatò cum amicis tractaverit. Audiens hæc concipe spem inconcussam de bonitate Patris cœlestis, te quoque reducem recipiendum peramanter, & oblivioni dandas ineptias tuas, si seriò revertaris. Vide, à quibus regulis recessisti, quæ occasiones eò te deduxerunt, & ad singula corrigenda animum obfirma.

Colloquium institue inprimis ad Patrem cœlestem: Pater! peccavi in cœlum & coram te, jam non sum dignus vocari Filius tuus, peccavi in cœlum religiosum, in quo me posuisti: Dignus eram, ut me ingratum, inutilem, probrum Religionis, ab ea ejiceret; Sed bonitas tua vicit malitiam meam: redeo igitur ad te, suscipe me, mi Pater!

Deinde ad S. P. Ignatium, atque ab eo pete, ut te iterum adnumeret Filiis suis, tan-

quam renatum, & nunc primùm Deo, & Religioni vivere incipientem. In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore matutino, diei tertiæ
relegenda.

De quotidiano Exercitio Humilitatis.

1. **T**anti est coram Deo Exercitium hoc, ut juxta revelationem, factam S. Magdalenzæ de Pasis, per S. Joannem Evangelistam, Anima, quæ in se perfectionem habuerit Humilitatis, facillimè possessura sit amorem Dei, absque eo quòd aliud Exercitium adhibeat, ad eum obrinendum, & nunquam inveniatur cor humanum plenum humilitate, quin sit plenum amore Dei, ut est in vita hujus Sanctæ 4. p. cap. 106. Et ratio hujus veritatis est; quia amor Dei ex appetitione Dei super omnia provenit; appetitio autem Dei super omnia, importat depretiationem rerum omnium, & maximè sui ipsius respectu Dei; depretiatio autem sui ipsius, est actus humilitatis.

2. Exercitium humilitatis est initium, & causa quædam omnis boni nostri supernaturalis: nam, ut affirmat S. Bernardus; *serm. supra*

Supra Missus est: B. Virgo Humilitate Filium Dei concepit; è Conceptione autem & Incarnatione Filii Dei omne nostrum bonum profluxit. Humilitas cœlum reseravit, quod superbia occluserat, dum humiliavit semetipsum Dominus JESUS, formam servi accipiens.

3. Tota vita Christi non aliud, nisi perpetuum Exercitium Humilitatis fuit. Natus ex humillima Matre, Fabri Sponsâ, in præsepio inter duo animalia; diu in Ægypto latuit, postmodum in ea Urbecula, de qua dicebatur: à Nazareth potest aliquid boni esse? quos deinde non pertulit contemptus? usque ad ignominiosam Crucem, in qua humilitatis exercitium exaltavit.

4. Vita Religiosa nihil aliud est, nisi perpetuum humilitatis Exercitium; Nemo enim fit verè Religiosus, nisi ex motivo humilitatis contemnat mundum, spes ejus omnes, & commoda carnis suæ, seque totum, prælatis & voluntati alienæ subdat: Atque ita gratia Vocationis innexa est gratiæ humilitatis, tamque diu durat, quam diu humilitas durat; postquam autem Religiosus ab humilitate ultro defecerit, eum à gratia, amoréque Vocationis deficere, Religionem deserere, & castra superbi diaboli sequi, necesse est. Sicut non est extrusus è cœlo, nisi superbus Lucifer; ita non ejicitur

è Religione nisi superbus homo, & lucem sibi indebitam affectans.

5. Proficere in via DEI, est proficere in humilitate; hunc enim profectum consequitur profectus in omnibus virtutibus: quod ipsum, & factò, & verbo docuit Filius DEI; factò, quia cum vellet proficere, elegit humilitatem, & cum non haberet quidquam in se, ratione cujus vilis appareret, & reputaretur, nactus est id in assumpta humana natura, in qua eò redactus est, ut reputaretur vermis, & non homo. Verbo, dum dixit: *discite à me, quia mitis sum, & humilis corde.*

6. Exercitio humilitatis principaliter glorificatur Deus: ostendit hoc toti terrarum Orbi Filius Dei, qui ut glorificaret Patrem, immensitatem suam coarctavit ad staturam humanam: æternos splendores suos opacitate uteri virginalis obumbravit; omnipotentiam ad imbecillitatem infantis redegit; formam Dei exinanivit. Erras igitur, Religiose, si gloriam Dei per gloriam tuam promovendam putas; elige obscurum, & clarificabis Deum.

7. Mensura sanctitatis est mensura humiliationis, quia tantò aliquis est sanctior, quantò magis accedit ad imitationem Christi, qui est Sanctus Sanctorum; qui cum à se addisci velit humilitatem, quantò aliquis ad

ad hanc accesserit, tantò sanctior fiet. Eò igitur, Religiose, omnes conatus tuos confer, ut quotidie te humiliando exerceas, quod fiet his modis:

Modi Humiliationum Cordis.

1. **R**eputare se conspectu Dei indignissimum, nullo ejus dono dignum, & probrum Dei. Habuit tales actus humiliationis P. Ferdinandus Crendelius, frequentissimè de die volvens, verba hæc, ex Formula Votorum: *Divino tuo conspectu indignissimus.* Tempus talium actuum est Meditatio, Examina, &c.

2. **R**eputare se indignum consortio omnium hominum. De S. Francisco Borgia narrare solebat P. Gregorius Bavarus, quòd ille, cùm in Hispania transiret officinas Sartorum & Sutorum, timuerit, ne ab illis ob peccata sua interficeretur. Tempus hujus actus est quælibet conversatio cum hominibus.

3. **P**onere seipsum infra damnatos, infra omnes creaturas, & in ipso nihili centro. Eò descenderat prædictus S. Franciscus Borgia, conquestus in quadam exhortatione die Cœnæ Domini ad Fratres habitâ, quòd eum Christus ex loco scelestorum pedum Judæ, sub quibus se ille collocabat, depulisset.

Tempus hujus actûs est potissimum, dicendo, *Confiteor*, in Sacro, &c.

4. In contemptibus, & depressionibus omnis generis gaudere, perinde atque lapis dum deprimitur, & in infimo loco ponitur, quodammodo gaudet, quia centro suo propior est; centrum autem tuum, religiose, nihilum est.

5. Tristari de omni æstimatione ac honore sibi exhibito, sicut lapis non est contentus, dum sublimi loco collocatur.

6. Odisse seipsum plus quam dæmonem, quia homo dum peccat voluntariè, magis sibi nocet, quam dæmon. Unde licet ex doctrina Christi teneatur inimicos diligere, quia tamen sibi ipsi est plus, quam inimicus, ideo seipsum potest, & debet quoad hoc odisse. Tempus hujus actûs eliciendi est præparatio ad Confessionem.

7. Non credere sibi ipsi, seque ipsum habere suspectum, tanquam furem & latronem suum ipsum, quia nemo læditur, nisi à seipso, juxta S. Chryostomum.

8. Oblivisci sui ipsius, in nulloque se ipsum spectare, nullas speciositates exoptare, sed omnia vilissima appetere: quid enim debetur ei, qui ex se nihil est, nihil scit, nihil potest?

Modi

Modi humiliationum Oris.

1. **V**ocibus, nominibusque seipsum compellare abjectissimis: sic David compellabat se canem mortuum. 1. Reg. 24.

2. Acculare seipsum coram Deo, superioribus, & æqualibus: *Iustus enim est accusator sui*, Prov. 18.

3. Silentium rigidè observare, ex hoc motivo, quòd sis indignus, alios alloqui.

4. Loqui submissâ voce, nisi necessitas aliud exigit; submissa enim vox est testimonium submissi animi.

5. Nihil in laudem & æstimationem propriam, etiam occasionaliter, proferre, nisi id gloria Dei exigit; quam solam in dictis suis spectabat Christus.

6. De nullo conqueri, nulli contradicere, nisi æquitas exigit; cum nullo disputare, nisi ex officio necesse sit; interdum etiam obticescere cum rubore; iste enim est Spiritus Christi, de quo Isaias: *Non aperiet os suum*, c. 53.

Modi Humiliationum Operis.

1. **A**vidè accipere & obire humilia obsequia, & juxta Prophetam, jumentum instar esse. *Psal. 72.*

2. Omnes honore prævenire, juxta præscriptum S. P. Nostri, & imprimis Apostoli, *ad Rom. 12.*

3. Mitem in omnibus esse, mansuetam & tractabilem, juxta illud Christi; *Discite à me, quia mitis sum*, Matt. 11.

4. Ad docendos rudes & pueros se offerre, juxta illud Christi; *Sinite parvulos venire ad me*, Matt. 10. Sic P. Melchior Vitrimontanus Grammaticam solam docuit 20. annis. P. Joannes Alphonsus eandem 21. annis. P. Ildefonsus Munez 26. annis. P. Hieronymus de Ragoza docuit eandem Hispali 36. annis, ut perhibent Annuæ nostræ Societatis.

5. Ex affectu latendi, cubiculo raro & non nisi justa de causa exire: an enim Christus, qui est lux ipsa, in cubiculo Nazarethano non latuit?

6. Non facessere ullam difficultatem superioribus in regimine sui; Sicut Christus Præsidibus etiam impiis nullam fecit difficultatem.

Concludo doctrinam hanc dictò, quo vitam conclusit suam P. Sebastianus Barradius, Coментariis in Sacram Scripturam clarus, sed humilitate clarior, qui ante mortem monitus à suo Superiore, ut aliquam doctrinam circumstantibus relinqueret, præmortuam vocem ad obedientiam elevans, dixit: *Humiliamini sub potenti manu Dei, ut vos exaltet in tempore tribulationis.* Nihil aliud superest consilij; simus omnes impensè humiles, Christum Dominum nostrum imitati,

qui

qui totâ vitâ suâ unam à se disci voluit humilitatem, & inclinato capite tradidit spiritum, ita ille. Quibus dictis, paulò post & ipse exspiravit, Conimbricæ 1615. 14. Aprilis.

DIEI TERTIÆ MEDITATIO II.

*Continens confusionem Religiosi
coram DEO.*

Confusionem sui ipsius, curæ esse debere ei, qui peragit Exercitia spiritualia, innuit S.P.N. Hebd. 1. Exerc. 1. Prælud. 2. his verbis: In præsentī Meditatione, pudorem, confusionemque mei debeo exposcere.

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. ut suprâ.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam confusionis, & pœnitudinis supernaturalis.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem; Jerem. II. Quid est, quod dilectus meus, in domo mea, fecit scelera multa? Hoc audiens, revoca in memoriam, aliqua peccata tua notabilia in Religione commissa, & confundere coram Deo, 1. Quia in domo Dei, velut in Sacratio manens, ea commisisti. 2. Quia in tanta occasionum abundantia ad bonum,

num,